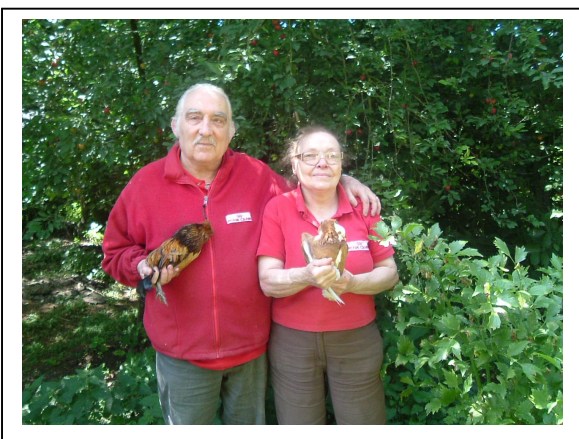

Bezoek aan fokkersduo en Angora erelid Lisette Heynderickx en echtgenoot Jaak Vanuytrecht

Stalhille een klein en rustig dorpje gelegen tussen Jabbeke en De Haan. De naam Stal-hille verwijst naar stallen en vee op een heuvel dus qua woonplaats voor dit fokkers koppel alvast een schot in de roos! Een smeedijzeren hek vergezelt van een stenen beeld van een Cocker Spaniël en een bord Welsh Spaniël fokkerij leidt ons de weg naar deze dierenliefhebbers in hart en ziel!

Een meute Cocker Spaniëls komt ons blaffen, springend en kwispelend tegemoet. Je moet geen schrik hebben: zegt Lisette, het zijn mijn honden maar! Ze zijn stokoud, ze

doen niets maar ze zijn zot van mensen. De 75-jarige Jaak zit reeds met zijn fotoalbum in de veranda ons op te wachten. 'Ahaa' zegt hij tegen me. Dat is een snoetje dat ik niet ken, vriendschappelijk drukt hij Joël de hand waarop deze vlug zegt maar mij ken je wel hé Jaak! Ondertussen is Lisette druk in de weer om onze dorst te lessen en de honden een snoepje toe te stoppen zodanig dat we van start kunnen gaan met ons interview. Op het moment dat iedereen aan tafel zit of in hun mand, beginnen we met een spervuur van vragen.

Voor Jaak begon het allemaal na zijn pensioen, ongeveer in het jaar 1983, het was nog ten tijde van oud voorzitter Achiel Vaneyghen! Eigenlijk is dochter Martine de aanzet geweest, ze kwam binnen en zei: "pa er is in de serres Maes een tentoonstelling van neerhofdieren, zouden jullie niet gaan".

Jaak en Lisette vonden dat geen slecht idee om eens te gaan kijken wat er zo allemaal bestond van neerhofdieren want na je pensioen moet je toch nog iets om handen hebben! Jaak liet zijn oog vallen op de mooie Oud-Hollandse Kapucijn duif, deze had hij reeds in zijn jeugd jaren gefokt. Van het één kwam en het andere en zo ontmoete hij Dhr. Achiel Vaneyghen die op zijn beurt Jaak in contact bracht met Dhr. Henk Moezelaar van de Oud-Hollandse Kapucijn duif club.

Met zijn vinger in de lucht vertelt Jaak verder "weet je dat ik de 1ste was in België die de Kapucijn duif terug introduceerde en het ras weer deed herleven. Samen met Henk Moezelaar van de speciaal club heb ik veel gedaan om deze prachtige sierlijke duif terug in roulatie te brengen en ze opnieuw te promoten, de kleuren te verbeteren, de bouw weer "op poten te zetten" enz.

De Oud-Hollandse Kapucijn duif is inderdaad prachtig en sierlijk, mij doet ze denken aan keurige dame uit de tijd van de zwart wit films, die met een stola rond de hals gracieus rond flaneerde.

Dat Jaak veel van zijn duiven houdt en zich met hart en ziel heeft ingezet om het beste van het beste in huis te hebben bewijzen maar liefst 34 bekertjes die de schouwmantel sieren. Ik heb er dan nog een heel deel weggegeven, fluistert hij. Zelfs het secretariaat heeft hij nog een 3-tal jaar, als een goede huisvader weten te runnen.

Ondertussen is Lisette ons gezelschap komen vervoegen. Voor haar begon het verhaal in 1984 toen de Angora speciaal club uit Verviers te gast was in Brugge. Lisette haar hart smolt bij de eerste aanblik van het harige Angora konijn en onder het goedkeurende oog van Jaak, die haar aanspoorde, "als je die Angora konijnen zo graag ziet, moet je dat beginnen fokken". Ja maar ja, verteld Lisette ons, ik zei

tegen Jaak: “hoe begin je daar aan ik ken daar niets van, ik dacht namelijk dat je het konijn eerst moest slachten om de wol te kunnen verwerken!”

Ze werd met raad en daad bijgestaan door Dhr. Born uit Nederland en zo groeide de bekendheid van Lisette en haar Angora konijnen uit tot een waar fenomeen op iedere tentoonstelling. Ze speelde telkens kampioen met uitzondering als de speciaalclub van Verviers op bezoek kwam, dan moest ze de duimen leggen en een andere fokker zien naar huis gaan met de felbegeerde rosette! “Ten tijde van Franco trokken we zelfs naar Nederland om onze dieren te showen, we zijn er eens gaan lopen met de plaatsen 1 en 2, glundert Lisette.

Ik fokte zowel de grote als de dwerg Angora, die ik tevens ter hand was gedaan door Dhr. Born die met het dwerggras op de proppen kwam. Het dwerggras mag slechts 1/3 zijn van de grote Angora.

De eerste 4 weken zit een Angora met haar nest in een hok op hooi en stro, daarna op een rooster met hooi of strooi. Dit rooster is van levensbelang voor de vachtconditie van dit “pluizige konijn”.

Het hooi is van doen om hun voetkussentjes te beschermen. Om een supermooie vacht te hebben dient een Angora om de 3 maand geschoren te worden en het best voeder je ze enkel met korrels en water, liefst zo weinig mogelijk groenvoer om een propere achterhand te kunnen garanderen.

Fier als een pauw showt Lisette enkele van haar creaties, afhankelijk van de grote van de pull, heb je ongeveer een 300 à 350gram wol nodig om te breien, wat overeenkomt met de wol van 1 à 1,5 Angora konijn! “Ongeveer 10 jaar geleden heb ik nog een zuivere Angora pull over de toonbank weten gaan voor maar liefst 16.000 bef:” vertrouwt ze ons toe. Lisette leerde spinnen en voorzag haar gezin in barre winters van een lekkere warme pull of van die aller schattige slaapsokjes, enkel Jaak was niet zo tuk op zijn Angora pull. “Dat is begod veel te warm voor mij”: lacht hij. Ook kussentje met Angora vulling blijken een super middel te zijn voor mensen die lijden aan gewrichtspijnen en reuma.

Ten tijde van de 2de wereldoorlog vierde de Angora hoogtij in Brugge, de Duitsers hadden namelijk nood aan Angora wol voor het breien van het ondergoed van de militairen. De Bruggelingen moesten op de één of andere manier zien de oorlog door te komen zodanig dat er dien tijde een overvloed was aan Angora fokkers in de regio; er bestaat tussen Nederland en Duitsland zelfs een teststation voor Angora wol. Dit station heeft als opdracht te controleren hoeveel wol een Angora konijn produceert alsook de kwaliteit.

Door het vele werk aan de konijnen en de honden en het feit dat ze er niet jonger op word, moest Lisette noodgedwongen een keuze maken tussen de Cockers en de Angora's. Met pijn in het hart nam ze in 2007 afscheid van de tentoonstelling scène en hing ze op spreekwoordelijke wijze haar Angora pull aan de kapstok!

Voor beginnende fokkers heeft Lisette een gouden tip, begin niet direct in het groot, 2 voedsters en 1 ram is voldoende want je moet eerst gewend zijn aan het scheertempo.

De tijd vliegt voorbij, we staan nog even stil bij de mooie herinneringen uit het fotoalbum, het bezoek aan de gouverneur voor de 50ste verjaardag van onze club, een foto van een goochelaar met 2 Angora konijnen die door Lisette werden gefokt, een piepjonge Rik

Vanhooren siert samen met Jaak en Lisette ook een foto, 't was nog een snotneus dien tijde, grapt Jaak!

Voor de foto's trekken we de tuin in, daar lopen nerveus, Jaak zijn Watermaalse en Ukkelse baardkrielen rond en sinds kort is het tot een ware gezinsuitbreiding gekomen, weliswaar onder de vorm van de Ardenner Kriel.

Na enkele komische ogenblikken tussen de Kapucijn duif en Lisette, slaag ik erin om ze in de schaduw van de Mirabellenboom te vereeuwigen! De liefde voor hun dieren en voor elkaar straalt als een warme zon van hun gezicht, echt vertederend drukt Jaak Lisette tegen zich aan...

Joël Laleman en Isabelle Regheere

(het angorakonijn dat sinds 1996 hét herkenningspunt van onze affiche en tentoonstelling uitmaakt, kwam eveneens van Lisette. Nvdr.)